

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง อำนาจในการวางแผนปฏิบัติของนายทะเบียนกลาง และการมอบอำนาจให้
ผู้ได้รับอนุญาตเป็นผู้จัดทำเครื่องหมายการอนุญาตและหมายเลขรหัสภาพยนตร์

กรมส่งเสริมวัฒนธรรมได้มีหนังสือ ที่ วธ ๐๕๐๓.๓/๗๗๐๒ ลงวันที่ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๕ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า กรมส่งเสริมวัฒนธรรมขอหารือปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อความชัดเจนในการปฏิบัติดังต่อไปนี้

๑. มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (ปัจจุบัน คือ อธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรม) เป็นนายทะเบียนกลาง มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้และเป็นนายทะเบียนประจำกรุงเทพมหานคร และให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมแต่งตั้งนายทะเบียนประจำจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ภายในเขตจังหวัดของตน ในการนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมได้แต่งตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นนายทะเบียนประจำจังหวัด กรณีจึงมีปัญหาที่ข้อหาหรือ ๒ ประการ

๑.๑ นายทะเบียนกลางมีอำนาจกำหนดแนวปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ เช่น แนวการออกใบอนุญาต การออกตรวจสอบสถานประกอบกิจการ หรือการออกคำสั่งทางปกครองใด ๆ เพื่อให้นายทะเบียนประจำจังหวัดและพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินงานให้เป็นแนวทางเดียวกันได้หรือไม่

๑.๒ ในการดำเนินการเกี่ยวกับใบอนุญาตประกอบกิจการของนายทะเบียนประจำจังหวัดนั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็นนายทะเบียนประจำจังหวัดจะมอบอำนาจให้ข้าราชการผู้ได้บังคับบัญชาออกคำสั่งทางปกครองเกี่ยวกับใบอนุญาตประกอบกิจการ เช่น ออกใบอนุญาต พักใช้ หรือเพิกถอนใบอนุญาต เป็นต้น โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๓๘ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้หรือไม่ อย่างไร

๒. การบันทึกวีดิทัศน์ไว้ในหน่วยความจำของโทรศัพท์มือถือหรือเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยถือเป็นของแถมให้ผู้ซื้อได้ใช้งานในลักษณะที่เป็นของเล่นเพื่อความบันเทิงเพิ่มเติมจากฟังก์ชันการใช้งานตามปกติ จะทำให้โทรศัพท์มือถือหรือเครื่องคอมพิวเตอร์นั้นมีลักษณะเป็น “วีดิทัศน์” ตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔ หรือไม่ และในกรณีที่ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ได้นำวีดิทัศน์หลาย ๆ เรื่องที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการตามมาตรา ๔๗ ซึ่งมีเครื่องหมายการอนุญาตและหมายเลขรหัสถูกต้องครบถ้วนตามมาตรา ๓๑ บันทึกลงในหน่วยความจำของเครื่องคอมพิวเตอร์แล้วให้บริการโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์นั้น จะทำให้เป็นวีดิทัศน์ที่มีลักษณะเช่นเดียวกับวีดิทัศน์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๔๗ หรือไม่ อย่างไร และจะต้องแสดงเครื่องหมายการอนุญาตและหมายเลขรหัสเช่นเดียวกับมาตรา ๓๑ ถูกต้องครบถ้วนทุกเรื่อง หรือไม่ อย่างไร

ส่งพร้อมหนังสือ ที่ นร ๐๔๐๑/๐๓๒๕ ลงวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๓. ปัจจุบันเมื่อภาพยนตร์ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจาก คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา ๒๕ แล้ว นายทะเบียนกลางจะดำเนินการ ตามมาตรา ๓๑ โดยกำหนดหมายเลขรหัสและประทับตราเครื่องหมายการอนุญาตลงบนต้นฉบับของ ภาพยนตร์นั้นด้วยหมึกสีน้ำเงิน ดังนั้น หากผู้ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ ประสงค์จะทำสำเนา ภาพยนตร์นั้นเพื่อออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่าย นายทะเบียนกลางมีอำนาจในการ อนุญาตให้ผู้ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ จัดทำตราเครื่องหมายการอนุญาตและหมายเลขรหัส ให้เหมือนกับต้นฉบับของภาพยนตร์ที่นายทะเบียนกลางได้ทำไว้แล้ว โดยต้องมีลักษณะเป็นไปตามที่ กำหนดไว้ในประกาศคณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ เรื่อง การกำหนดหมายเลขรหัส ลักษณะเครื่องหมายการอนุญาตและประเภทของภาพยนตร์ และคำบอกแจ้งว่าภาพยนตร์ วีดิทัศน์ และสื่อโฆษณาผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตแล้ว พ.ศ. ๒๕๕๒ ได้หรือไม่ และในกรณี ที่ สำเนาภาพยนตร์นั้นมีการตัดทอนเนื้อหาเดิมบางส่วนออกไปหรือแทรกเนื้อหาใหม่ ซึ่งทำให้ระยะเวลา ฉายของภาพยนตร์เปลี่ยนแปลงไป จะถือว่าเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระเช่นเดียวกับภาพยนตร์ ที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๓ แล้วหรือไม่

๔. ปัจจุบันการนำเกมการเล่นเข้าไปให้บริการในระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งผู้ใช้บริการ สามารถเล่นเกมดังกล่าวผ่านระบบออนไลน์ได้โดยไม่มีการบันทึกไว้ในหน่วยความจำของเครื่อง คอมพิวเตอร์ เช่น เกม Baccarat online หรือเกมบน facebook จะถือว่าเป็นวีดิทัศน์ตามที่บัญญัติ ไว้ในมาตรา ๕ หรือไม่ และผู้ประกอบการให้บริการอินเทอร์เน็ตแต่เพียงอย่างเดียว โดยยังมิได้รับ อนุญาตประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ จะสามารถให้บริการเกมการเล่นเหล่านี้ผ่านระบบออนไลน์ โดยไม่ต้องขออนุญาตตามมาตรา ๕๓ ได้หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาข้อหารือของกรมส่งเสริม วัฒนธรรม โดยมีผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (สำนักงาน ก.พ.ร.) ผู้แทน กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (สำนักงานปลัดกระทรวง) ผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมส่งเสริมวัฒนธรรม) และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นผู้ชี้แจง ข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมดังนี้

(๑) ผู้แทนกรมส่งเสริมวัฒนธรรมชี้แจงว่า กรมส่งเสริมวัฒนธรรมประสงค์จะขอถอน ข้อหารือในประเด็นว่าการบันทึกวีดิทัศน์ไว้ในหน่วยความจำของโทรศัพท์มือถือหรือ เครื่องคอมพิวเตอร์แล้วจะถือว่าเป็นโทรศัพท์มือถือหรือเครื่องคอมพิวเตอร์นั้นเป็นวีดิทัศน์หรือไม่ เนื่องจากตรวจสอบแล้วพบว่าเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่ครอบคลุมถึงการบันทึกภาพและเสียงในโทรศัพท์มือถือหรือเครื่องคอมพิวเตอร์

(๒) แนวปฏิบัติในการประทับตราเครื่องหมายการอนุญาตและการกำหนดหมายเลข รหัสบนภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและสำเนาภาพยนตร์นั้น ผู้ประกอบการจะส่งต้นฉบับ ภาพยนตร์ให้กรมส่งเสริมวัฒนธรรม จำนวน ๒ ชุด เพื่อตรวจพิจารณา และจะแจ้งมาด้วยว่าต้องการ นำภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาไปทำสำเนาจำนวนเท่าใด พร้อมกับส่งฉลาก (Sticker) ที่ต้องติดบนภาพยนตร์หรือวัสดุที่บรรจุเนื้อหาของภาพยนตร์ตามขนาดที่นายทะเบียนกลางกำหนด มาด้วยโดยมีจำนวนเท่ากับจำนวนสำเนาภาพยนตร์ที่จะจัดทำ เมื่อภาพยนตร์ผ่านการตรวจพิจารณา นายทะเบียนกลางจะเป็นผู้ประทับตราเครื่องหมายการอนุญาตและหมายเลขรหัสด้วยหมึกสีน้ำเงิน ลงบนฉลาก เพื่อให้ผู้ประกอบการไปติดบนสำเนาภาพยนตร์ที่ทำขึ้นหรือบนวัสดุที่บรรจุเนื้อหาของ ภาพยนตร์ โดยมีได้ตรวจสอบว่าสำเนาภาพยนตร์ที่ผู้ประกอบการทำขึ้นนั้นมีเนื้อหาสาระเหมือนกับ ภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาหรือไม่

(๓) กรณีการมอบอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็นนายทะเบียนประจำจังหวัดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น วัฒนธรรมจังหวัดสระบุรีเคยหารือไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรี ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรีเห็นว่าเป็นปัญหาข้อกฎหมายตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ จึงมีหนังสือหารือไปยังสำนักงาน ก.พ.ร. ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ตีความและวินิจฉัยปัญหาที่เกิดขึ้นจากการใช้บังคับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ทั้งนี้ ตามมาตรา ๗๑/๑๐ (๘)^๑ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ ต่อมา สำนักงาน ก.พ.ร. ได้มีหนังสือด่วนที่สุด ที่ นร ๑๒๐๖/๕๒ ลงวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ แจ้งผลการพิจารณาว่า การที่มาตรา ๕^๒ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้รัฐมนตรีแต่งตั้งนายทะเบียนจังหวัด แสดงว่ากฎหมายให้ความสำคัญกับตัวบุคคลที่จะเป็นนายทะเบียน จึงได้กำหนดให้รัฐมนตรีเป็นผู้กลั่นกรองบุคคลที่จะแต่งตั้งเป็นนายทะเบียน อีกทั้งการแต่งตั้งนายทะเบียนจังหวัดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มิใช่การมอบอำนาจ ประกอบกับเมื่อพิจารณาอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนตามมาตรา ๖๑^๓

มาตรา ๗๑/๑๐ ก.พ.ร. มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

ฯลฯ

ฯลฯ

(๘) ตีความและวินิจฉัยปัญหาที่เกิดขึ้นจากการใช้บังคับพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายว่าด้วยการปรับปรุงกระหวง ทบวง กรม รวมตลอดทั้งกำหนดแนวทางปฏิบัติ ในกรณีที่เป็นปัญหา มติของคณะกรรมการตามข้อนี้ เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะรัฐมนตรีแล้ว ให้ใช้บังคับได้ตามกฎหมาย

ฯลฯ

ฯลฯ

มาตรา ๕ ให้อธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรมเป็นนายทะเบียนกลางมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้และเป็นนายทะเบียนประจำกรุงเทพมหานคร

ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งนายทะเบียนประจำจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ภายในเขตจังหวัดของตน

มาตรา ๖๑ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ ให้นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ที่มีการสร้างภาพยนตร์ โรงภาพยนตร์ ร้านวีดิทัศน์ สถานที่ประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น เพื่อตรวจสอบภาพยนตร์ วีดิทัศน์ สื่อโฆษณา หรือการกระทำใดที่อาจฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้

(๒) ตรวจ ค้น อายัด หรือยึดภาพยนตร์ วีดิทัศน์ หรือสื่อโฆษณาในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่ามีการกระทำที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการของสถานที่นั้น

(๓) สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง

(๔) สั่งห้ามการฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ หรือวีดิทัศน์ที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง หรือมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง

(๕) สั่งให้หยุดการโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์สื่อโฆษณาที่ฝ่าฝืนมาตรา ๒๕ วรรคหนึ่ง ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๔๗ ซึ่งได้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลมตามมาตรา ๕๒

เมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบตาม (๑) หรือทำการค้นตาม (๒) แล้วถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของสถานที่นั้นก็ได้

(มีต่อหน้าถัดไป)

และมาตรา ๖๓^๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวแล้ว เห็นว่า แม้กฎหมายได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนไว้หลายประการ แต่ก็มิได้หมายความว่าบุคคลซึ่งเป็นนายทะเบียนนั้นจะสามารถใช้อำนาจดังกล่าวได้ในทันที เนื่องจากมาตรา ๖๔^๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า ในการปฏิบัติหน้าที่ นายทะเบียนต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้องด้วย อันแสดงให้เห็นว่าอำนาจของนายทะเบียนนั้นเป็นอำนาจเฉพาะตัว และบุคคลที่จะปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวได้ต้องเป็นตัวแทนนายทะเบียนเท่านั้น ดังนั้น แม้ว่าในกรณีนี้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมจะได้แต่งตั้งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นนายทะเบียนประจำจังหวัด แต่เมื่ออำนาจในการปฏิบัติหน้าที่เป็นนายทะเบียนนั้นมีใช้อำนาจปกติหรืออำนาจทั่วไปในการปฏิบัติราชการ แต่เป็นอำนาจเฉพาะตัวของนายทะเบียนแล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดจึงไม่อาจมอบอำนาจการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะนายทะเบียนให้แก่รองผู้ว่าราชการจังหวัดตามมาตรา ๓๘^๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหาร

(ต่อจากเชิงอรรถที่ ๓)

การค้นตาม (๒) ต้องมีหมายค้น เว้นแต่มีเหตุอันควรเชื่อว่าหากเป็นข้ากว่าจะเอาหมายค้นมาได้ หลักฐานดังกล่าวจะถูกยักย้าย ซุกซ่อน ทำลาย หรือทำให้เปลี่ยนสภาพไปจากเดิม ให้ดำเนินการค้น อยัด หรือยึด หลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดได้โดยไม่ต้องมีหมายค้นแต่ต้องปฏิบัติตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการค้น

มาตรา ๖๓ ในกรณีที่นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้หยุดการสร้างภาพยนตร์ตามมาตรา ๖๑ (๓) ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้ผู้รับอนุญาตหรือผู้สร้างภาพยนตร์ระงับการกระทำที่ฝ่าฝืน แก้ไขปรับปรุงหรือปฏิบัติให้ถูกต้องหรือเหมาะสมภายในระยะเวลาที่กำหนด

ผู้รับอนุญาตหรือผู้สร้างภาพยนตร์ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนหรือพนักงานเจ้าหน้าที่เสนอต่อคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ เพื่อพิจารณาเพิกถอนการอนุญาตหรือห้ามสร้างภาพยนตร์ดังกล่าวต่อไป

มาตรา ๖๔ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๖๑ นายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๓๘ อำนาจในการสั่ง การอนุญาต การอนุมัติ การปฏิบัติราชการหรือการดำเนินการอื่นที่ผู้ดำรงตำแหน่งใดจะพึงปฏิบัติหรือดำเนินการตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งใด หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องใด ถ้ากฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่งนั้น หรือมติของคณะรัฐมนตรีในเรื่องนั้นมิได้กำหนดเรื่องการมอบอำนาจไว้เป็นอย่างอื่น หรือมิได้ห้ามเรื่องการมอบอำนาจไว้ ผู้ดำรงตำแหน่งนั้นอาจมอบอำนาจให้ผู้ดำรงตำแหน่งอื่นในส่วนราชการเดียวกันหรือส่วนราชการอื่น หรือผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ปฏิบัติราชการแทนได้ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา

พระราชกฤษฎีกาตามวรรคหนึ่งอาจกำหนดให้มีการมอบอำนาจในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ตลอดจนการมอบอำนาจให้ทำนิติกรรมสัญญา ฟ้องคดีและดำเนินคดี หรือกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือเงื่อนไขในการมอบอำนาจหรือที่ผู้รับมอบอำนาจต้องปฏิบัติก็ได้

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับกับอำนาจในการอนุญาตตามกฎหมายที่บัญญัติให้ต้องออกใบอนุญาตหรือที่บัญญัติผู้มีอำนาจอนุญาตไว้เป็นการเฉพาะ ในกรณีเช่นนั้นให้ผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายดังกล่าวมีอำนาจมอบอำนาจให้ข้าราชการซึ่งเป็นผู้ได้บังคับบัญชาและผู้ว่าราชการจังหวัดได้ตามที่เห็นสมควร หรือตามที่คณะรัฐมนตรีกำหนด ในกรณีมอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจมอบอำนาจได้ต่อไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่ผู้มอบอำนาจกำหนด

ในกรณีตามวรรคสาม เพื่อประโยชน์ในการอำนวยความสะดวกแก่ประชาชนจะตราพระราชกฤษฎีกากำหนดรายชื่อกฎหมายที่ผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายดังกล่าวอาจมอบอำนาจตามวรรคหนึ่งตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวก็ได้

การมอบอำนาจให้ทำเป็นหนังสือ

ราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้ ทั้งนี้ กรมส่งเสริมวัฒนธรรมได้ทราบความเห็นดังกล่าวแล้ว

(๔) กรณีข้อหาหรือว่าผู้ประกอบการให้บริการอินเทอร์เน็ตเพียงอย่างเดียว โดยไม่ได้รับอนุญาตประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์ จะสามารถให้บริการเกมออนไลน์ได้หรือไม่นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่าสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติได้เคยมีหนังสือ ที่ วธ ๐๕๐๑.๔/๒๑๔๒ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๑ แจ้งผลการวินิจฉัยในเรื่องนี้ให้นายกสมาคมผู้ประกอบการร้านอินเทอร์เน็ตไทยทราบแล้วว่า ร้านอินเทอร์เน็ตที่มีได้ติดตั้งเกมไว้ให้บริการแก่ลูกค้า เพียงแต่ติดตั้งระบบปฏิบัติการ (Operating System) ในเครื่องคอมพิวเตอร์นั้น ไม่ครบองค์ประกอบของบทนิยามคำว่า “วิดิทัศน์” และคำว่า “ร้านวิดิทัศน์” จึงไม่เข้าข่ายเป็นร้านวิดิทัศน์ อย่างไรก็ตาม กระบวนการวัฒนธรรมยังไม่เคยแจ้งให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติทราบ จึงอาจมีกรณีที่เจ้าหน้าที่ตำรวจอาจมีความเข้าใจผิดอยู่บ้าง

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) พิจารณาข้อหาหรือของกรมส่งเสริมวัฒนธรรม ประกอบกับคำชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมของผู้แทนหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นว่า โดยที่กรมส่งเสริมวัฒนธรรมได้ขอถอนข้อหาหรือว่าการบันทึกวิดิทัศน์ไว้ในหน่วยความจำของโทรศัพท์มือถือหรือเครื่องคอมพิวเตอร์จะถือว่าโทรศัพท์มือถือหรือเครื่องคอมพิวเตอร์นั้นเป็นวิดิทัศน์หรือไม่ จึงไม่จำเป็นที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จะต้องวินิจฉัยข้อหาใหม่อีก ส่วนข้อหาหรือเกี่ยวกับการมอบอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็นนายทะเบียนประจำจังหวัดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ก.พ.ร. ซึ่งเป็นองค์กรที่มีอำนาจในการตีความและวินิจฉัยปัญหาที่เกิดขึ้นตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ตามมาตรา ๗๑/๑๐ (๔)“ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้เคยวินิจฉัยประเด็นดังกล่าวไว้แล้ว และผู้แทนกรมส่งเสริมวัฒนธรรมยอมรับข้อเท็จจริงว่ากรมส่งเสริมวัฒนธรรมได้ทราบถึงความเห็นของสำนักงาน ก.พ.ร. ดังกล่าวแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงไม่พิจารณาให้ความเห็นในเรื่องดังกล่าวตามข้อ ๙ (๒)“ แห่งระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกา ว่าด้วยการรับปรึกษาให้ความเห็นทางกฎหมายของกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ ส่วนกรณีข้อหาหรือว่าผู้ประกอบการให้บริการอินเทอร์เน็ตเพียงอย่างเดียวโดยไม่ได้รับอนุญาตประกอบกิจการร้านวิดิทัศน์จะสามารถให้บริการเกมออนไลน์ได้หรือไม่นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่าสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติได้เคยวินิจฉัยประเด็นดังกล่าวไว้แล้วตามหนังสือ ที่ วธ ๐๕๐๑.๔/๒๑๔๒ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๕๑ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงไม่พิจารณาให้ความเห็นในเรื่องดังกล่าวตามข้อ ๙ (๒)“ แห่งระเบียบคณะกรรมการกฤษฎีกา ว่าด้วยการรับปรึกษาให้ความเห็นทางกฎหมายของกรรมการกฤษฎีกา พ.ศ. ๒๕๒๒ เช่นกัน ดังนั้น คงเหลือประเด็นที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ต้องพิจารณารวม ๓ ประเด็น โดยมีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง นายทะเบียนกลางมีอำนาจกำหนดแนวปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ เช่น แนวการออกใบอนุญาต การออกตรวจสอบสถานประกอบการ หรือการออกคำสั่งทางปกครองอื่น

โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

ข้อ ๙ กรรมการกฤษฎีกาจะไม่พิจารณาให้ความเห็นทางกฎหมายในเรื่องดังต่อไปนี้

๑.๑

๑.๑

(๒) เรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของสถาบันอื่นอยู่แล้วตามกฎหมายและกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่าสมควรให้มีการดำเนินการตามกฎหมายนั้นก่อนเพื่อประโยชน์แก่การบริหารราชการแผ่นดิน

๑.๑

๑.๑

เพื่อให้ นายทะเบียนประจำจังหวัดและพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินงานให้เป็นแนวทางเดียวกันได้หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๕^๙ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติให้อธิบดีกรมส่งเสริมวัฒนธรรมเป็นนายทะเบียนกลาง มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้และเป็นนายทะเบียนประจำกรุงเทพมหานคร และให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรมแต่งตั้งนายทะเบียนประจำจังหวัด มีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ภายในเขตจังหวัดของตน นิติสัมพันธ์ระหว่างนายทะเบียนกลางกับนายทะเบียนประจำจังหวัดจึงมิได้อยู่ในลักษณะของสายบังคับบัญชา นอกจากนี้ พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ก็ได้บัญญัติให้อำนาจนายทะเบียนกลางในการกำหนดแนวปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ให้นายทะเบียนประจำจังหวัดปฏิบัติตามได้ โดยอำนาจที่พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติไว้แก่นายทะเบียนกลางเป็นการเฉพาะ ได้แก่ การกำหนดหมายเลขรหัสและประทับตราเครื่องหมายการอนุญาตตามมาตรา ๓๑^{๙๐} การเก็บสำเนาภาพยนตร์ไว้เพื่อใช้ในการตรวจสอบตามมาตรา ๓๒^{๙๑} และการกำหนดอัตราค่าปรับทางปกครองของแต่ละจังหวัดในกรณีโรงภาพยนตร์ฉายภาพยนตร์ไทยน้อยกว่าสัดส่วนที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา ๖๘^{๙๒} เท่านั้น ดังนั้น นายทะเบียนกลางจึงไม่มีอำนาจกำหนดแนวปฏิบัติเพื่อให้ นายทะเบียนประจำจังหวัดและพนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินงานให้เป็นแนวทางเดียวกันได้

ประเด็นที่สอง นายทะเบียนกลางมีอำนาจอนุญาตให้ผู้ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ เป็นผู้จัดทำตราเครื่องหมายการอนุญาตและหมายเลขรหัสสำเนาภาพยนตร์ให้เหมือนกับต้นฉบับของภาพยนตร์ที่นายทะเบียนกลางได้ทำไว้แล้วได้หรือไม่ เห็นว่า มาตรา ๒๕^{๙๓} วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่าภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจาก

^{๙๐}โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

^{๙๑}มาตรา ๓๑ ให้นายทะเบียนกลางกำหนดหมายเลขรหัสและประทับตราเครื่องหมายการอนุญาตประเภทของภาพยนตร์ และหมายเลขรหัสลงบนภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕

ในกรณีที่นายทะเบียนกลางเห็นสมควรอาจสั่งให้ผู้ยื่นคำขออัดหรือบันทึกคำบอกแจ้งว่า ภาพยนตร์ดังกล่าวได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาต รวมทั้งประเภทของภาพยนตร์ไว้บนภาพยนตร์และบนหีบห่อที่บรรจุภาพยนตร์นั้นด้วยก็ได้

การกำหนดหมายเลขรหัส ลักษณะเครื่องหมายการอนุญาตและประเภทของภาพยนตร์ หรือคำบอกแจ้งว่าภาพยนตร์ได้ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตแล้ว ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

^{๙๒}มาตรา ๓๒ ให้นายทะเบียนกลางเก็บสำเนาภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ ไว้เพื่อใช้ในการตรวจสอบหนึ่งชุด

ให้นายทะเบียนกลางส่งสำเนาภาพยนตร์ที่หมดความจำเป็นต้องใช้ในการตรวจสอบให้หอภาพยนตร์แห่งชาติเพื่อเก็บรักษาไว้

เพื่อประโยชน์ในการเก็บรักษา สำเนาภาพยนตร์จะจัดทำในรูปของวัสดุใดก็ได้

^{๙๓}มาตรา ๖๘ ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ผู้ใดฉายภาพยนตร์ไทยน้อยกว่า สัดส่วนที่คณะกรรมการประกาศกำหนดตามมาตรา ๔ (๔) ต้องชำระค่าปรับทางปกครองตามอัตราที่นายทะเบียนกลางประกาศกำหนด ทั้งนี้ ไม่เกินสามแสนบาท

อัตราค่าปรับทางปกครองตามวรรคหนึ่ง นายทะเบียนกลางจะกำหนดให้แตกต่างกันสำหรับแต่ละจังหวัดก็ได้

^{๙๔}มาตรา ๒๕ ภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ และมาตรา ๓๑^{๑๔} วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติให้นายทะเบียนกลางกำหนดหมายเลขรหัสและประทับตราเครื่องหมายการอนุญาตประเภทของภาพยนตร์ และหมายเลขรหัสลงบนภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ โดยข้อ ๖^{๑๕} ของประกาศคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ เรื่อง การกำหนดหมายเลขรหัส ลักษณะเครื่องหมายการอนุญาต และประเภทของภาพยนตร์ฯ ได้กำหนดให้นายทะเบียนกลางเป็นผู้กำหนดหมายเลขรหัสและประทับตราเครื่องหมายการอนุญาต บทบัญญัติดังกล่าวจึงแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า กฎหมายมีเจตนารมณ์ให้มีการควบคุมภาพยนตร์ที่จะนำออกฉายให้เข้า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักรอย่างใกล้ชิด โดยภาพยนตร์ดังกล่าวต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ก่อน และให้นายทะเบียนกลางเป็นผู้กำหนดหมายเลขรหัสและประทับตราเครื่องหมายการอนุญาต ประเภทของภาพยนตร์ และหมายเลขรหัสลงบนภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์แล้ว ประกอบกับไม่มีบทบัญญัติใดที่ให้อำนาจแก่นายทะเบียนกลางอนุญาตให้ผู้ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ เป็นผู้จัดทำตราเครื่องหมายการอนุญาตและหมายเลขรหัสสำเนาภาพยนตร์ให้เหมือนกับต้นฉบับของภาพยนตร์ได้ ซึ่งแตกต่างจากกรณีที่ถูกกฎหมายประสงคิให้ผู้ประกอบการเป็นผู้จัดทำเครื่องหมายเองก็จะบัญญัติเรื่องดังกล่าวไว้อย่างชัดเจน เช่น มาตรา ๑๑^{๑๖} แห่งพระราชบัญญัติการผลิตผลิตภัณฑ์ซีดี พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่กำหนดให้ผู้ทำการผลิตมีหน้าที่ต้องทำและแสดงเครื่องหมายรับรองการผลิตและแสดงเครื่องหมายรับรองงานต้นแบบ หรือมาตรา ๓๐^{๑๗} วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติมาตรฐานผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๑๑ ประกอบกับข้อ ๓^{๑๘} แห่งกฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการแสดงเครื่องหมายมาตรฐานกับ

^{๑๔}โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑๐, ข้างต้น

^{๑๕}ข้อ ๖ ให้นายทะเบียนกลางกำหนดหมายเลขรหัส ประทับตราเครื่องหมายการอนุญาต และประเภทของภาพยนตร์ที่ผ่านการพิจารณาและได้รับอนุญาตลงบนภาพยนตร์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(๑) การกำหนดหมายเลขรหัส

(ก) ภาพยนตร์ที่เป็นวัสดุในลักษณะฟิล์ม ให้ประทับตราลงบนฉลาก (sticker) ติดบนภาพยนตร์ที่หัวม้วนของฟิล์มทุกม้วน และบนหีบห่อที่บรรจุภาพยนตร์

(ข) ภาพยนตร์ที่เป็นวัสดุในลักษณะแผ่น ให้ประทับตราลงบนฉลาก (sticker) หรืออัดบันทึก (screen) ไว้บนวัสดุที่บรรจุเนื้อหาภาพยนตร์หรือบนหีบห่อที่บรรจุภาพยนตร์นั้น

(ค) ภาพยนตร์ที่เป็นวัสดุอื่นนอกจากที่กำหนดไว้ใน (ก) และ (ข) ให้ประทับตราลงบนฉลาก (sticker) หรืออัดบันทึก (screen) ไว้บนวัสดุที่บรรจุเนื้อหาภาพยนตร์หรือบนหีบห่อที่บรรจุภาพยนตร์นั้น

(๒) เครื่องหมายการอนุญาต ให้ประทับตามที่ได้กำหนดไว้ใน (ก) (ข) และ (ค) ของ (๑)

(๓) ประเภทของภาพยนตร์ ให้ประทับตราลงบนฉลาก (sticker) หรืออัดบันทึก (screen) ไว้บนวัสดุที่บรรจุเนื้อหาภาพยนตร์ รวมทั้งให้อัดหรือบันทึกลงในเนื้อหาภาพยนตร์

^{๑๖}มาตรา ๑๑ ผู้ทำการผลิตมีหน้าที่ต้องทำและแสดงเครื่องหมายรับรองการผลิตและแสดงเครื่องหมายรับรองงานต้นแบบตามมาตรา ๘ วรรคสอง

^{๑๗}มาตรา ๓๐ ให้รัฐมนตรีกำหนดเครื่องหมายมาตรฐานขึ้นไว้สำหรับแสดงกับผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรมตามมาตรา ๑๖ มาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๑

ลักษณะของเครื่องหมายมาตรฐาน การทำเครื่องหมายมาตรฐานและวิธีแสดงเครื่องหมายมาตรฐาน ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

^{๑๘}ข้อ ๓ ให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๖ มาตรา ๒๐ หรือมาตรา ๒๑ แล้วแต่กรณีเป็นผู้จัดทำเครื่องหมายมาตรฐาน

ผลิตภัณฑ์อุตสาหกรรม พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่กำหนดให้ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๖ มาตรา ๒๐ หรือ มาตรา ๒๑ แล้วแต่กรณี เป็นผู้จัดทำเครื่องหมายมาตรฐาน เป็นต้น ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงเห็นว่านายทะเบียนกลางไม่มีอำนาจอนุญาตให้ผู้ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ เป็นผู้จัดทำตราเครื่องหมายการอนุญาตและหมายเลขรหัสสำเนาภาพยนตร์ให้เหมือนกับต้นฉบับ ของภาพยนตร์ที่นายทะเบียนกลางได้ทำไว้แล้วได้

ประเด็นที่สาม กรณีที่สำเนาภาพยนตร์นั้นมีการตัดทอนเนื้อหาเดิมบางส่วนออกไป หรือแทรกเนื้อหาใหม่ ซึ่งทำให้ระยะเวลาฉายของภาพยนตร์เปลี่ยนแปลงไป จะถือว่าเป็นภาพยนตร์ที่มี เนื้อหาสาระเช่นเดียวกับภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๓ หรือไม่ เห็นว่า โดยที่มาตรา ๔๓^{๙๙} แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ บัญญัติว่า ภาพยนตร์ที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ จะมีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตน เพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายจะต้องเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระเช่นเดียวกับ ภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ และมีการแสดงเครื่องหมาย การอนุญาต ประเภทของภาพยนตร์และหมายเลขรหัสเช่นเดียวกับมาตรา ๓๑ ซึ่งนายทะเบียนหรือ พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถตรวจสอบความแตกต่างได้จากสำเนาภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณา และได้รับอนุญาตที่นายทะเบียนกลางเก็บไว้ตามมาตรา ๓๒^{๑๐๐} แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) จึงเห็นว่าสำเนาภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นเพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายจึงต้องมีเนื้อหาสาระเหมือนกับภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาทุกประการ การตัดทอน เนื้อหาบางส่วนออกไปหรือแทรกเนื้อหาใหม่จึงไม่อาจถือได้ว่าเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระ เช่นเดียวกับภาพยนตร์ที่ได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑

(นายอัษฎพร จารุจินดา)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

^{๙๙}มาตรา ๔๓ ภาพยนตร์ที่ผู้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๓๗ หรือมาตรา ๓๘ จะมีไว้ในสถานที่ประกอบกิจการของตนเพื่อนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายจะต้องเป็นภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระเช่นเดียวกับ ภาพยนตร์ที่ผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ และมีการแสดงเครื่องหมายการอนุญาต ประเภท ของภาพยนตร์และหมายเลขรหัสเช่นเดียวกับมาตรา ๓๑

^{๑๐๐}โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑๑, ข้างต้น